

[Bernhard Baunsgaard]

strationen koster ca. 17 pct. Vi regner med, at i Danmark har vi en omsætning på billedkunstområdet, der er større end den norske. Jeg regner med, at den måske er 2-3 gange så stor. Det synes jeg svarer helt til det, man får fornemmelsen af ved at studere, hvordan indstillingen til kunst har været i de to lande. Selv om vi kun går ud fra 200 mio. kr. i omsætning, vil afgiften indbringe 10 mio. kr. De oplysninger, jeg har fået fra Skatteministeriet, går ud på, at der især er 500 omsætningssteder, som man skal holde kontrol med. Det er derfor, man kan komme ned på en ekstra udgift på 600.000 kr. Selv om vi holder os til, at Danmark virkelig ikke skulle have en større omsætning på billedkunstområdet end Norge, er der et rimeligt forhold mellem opkrævning og administrationsomkostninger.

Så spørger man: Jamen hvorfor i alverden skulle vi nu indføre en sådan afgift på al omsætning af billedkunst? Hertil vil jeg sige, at man jo har den i Norge, hvor man har haft den siden 1940'erne, men i sommer gennemførte man en afgift på 10 pct. i Island efter de samme principper. Jeg synes, at Danmark bør være det næste af de nordiske lande, som indfører denne afgift hvilende på al kunst. Jeg mener ikke, det er for tidligt, at vi får denne afgift indført.

Hvis man taler om, at det skal være til gavn for de unge kunstnere, dem, der ikke er anerkendte, så gør jeg opmærksom på, at ministerens forslag alene rette sig mod kunstnere, der er så anerkendte, at deres værker indbringer et rimelig stort beløb ved omsætning. Ved at lægge afgiften på al omsætning vil vi – forudsat, at vore tal nu holder; ministeren siger, at det giver ½ mio. kr. til ophavsmændene – det er også 5 pct. – og mine tal, at det er 5 pct. af en omsætning på 200 mio. kr. – få et ekstra beløb på 9½ mio. kr., og efter mit forslag – men vi kan da godt diskutere, om vi kan målrette det endnu bedre – er det fastsat, at dette provenu skal bruges først og fremmest til arbejdslegater for unge kunstnere – og det er jo netop kunstnere, som er i begyndelsen af deres karriere – og ikke, som de bruger det i Kunstfonden, i meget høj grad gives til dem, der er etablerede. Sidst er det jo blevet påtalt fra nogle sider, at der blandt modtagerne nu er flere professorer, altså anerkendte. Resten – vi har tænkt os, at der skulle ske en deling i to dele – skulle bruges til, at museerne kunne opkøbe dansk nutidskunst, og dansk nu-

tidskunst er jo ikke mindst den unge generation, der kommer frem. Men vi kan præcisere det.

Jeg håber meget, at det gennem arbejdet i udvalget, hvor vi naturligvis kan få opklaret alle disse ting – så vidt det nu er gørligt med den brøstfældige statistik, vi har – kan lykkes at nå til, at vi samles – bortset fra Fremskridtspartiet naturligvis – om at hjælpe de danske kunstnere til at få deres ret, så de ikke kun skal leve af almisser fra det øvrige samfund.

Kultur- og kommunikationsministeren (H.P. Clausen):

Jeg vil gerne indlede med at takke for den, synes jeg, overvejende velvillige modtagelse, som mine lovforslag har fået. Jeg har også af denne førstebehandling kunnet konstatere, at de punkter, som skal diskuteres videre, er blevet afdækket. Jeg kan i den forbindelse sige, at jeg er ganske enig med de ordførere, som har sagt, at det er et kompakt og detaljeret forslag, og at der er meget vanskeligt stof i det for os alle sammen. Jeg kan derfor kun gentage, hvad jeg har sagt tidligere, men også synes jeg vil sige til de ordførere, som har nævnt det: Kulturministeriet og jeg selv er naturligvis parate til at yde teknisk bistand og til at foretage en teknisk gennemgang og derefter yde den nødvendige yderligere løbende bistand til at gennemgå enkelthederne i lovforslagene.

Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger til nogle af de punkter, der er trukket frem.

Hr. Qvist Jørgensen var jo særligt optaget af at pege på det problem, som har at gøre med opkrævningen af Copy-Dan-licensen eller tvangslicensen, som den jo også kaldes. Tvangslicens er jo et ord, der skal bruges rigtigt. Desværre har det i den offentlige debat fået den klang, at man med tvangslicensen har øvet tvang over for brugerne af fjernsynet. Det er jo ikke tilfældet. Tvangen er udøvet over for indehaverne af ophavsrettigheder, som er blevet tvunget til at stille deres produkter til rådighed til en pris fastsat af et licensnævn.

Man har jo faktisk begrænset ophavsretshavernes muligheder og derved i høj grad lettet situationen for brugerne af tv, både økonomisk og praktisk, for ellers havde de enkelte antenneanlæg været nødt til, sådan som vilkårene er, at forhandle med de enkelte programleverandører både om retten til at fordele programmer-